

Arrest

**nr. 127 598 van 29 juli 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 14 oktober 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 29 januari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u van Tibetaanse origine bent, boeddhist bent, de facto de Chinese nationaliteit bezit en op 2 maart 1981 in Orissa (Odisha-India) geboren bent. U woonde in het huis van uw ouders in de Tibetaanse settlement, camp 3, Lavarsing, district Gajapati. Tot klas 10 volgde u les op een Tibetaanse school in de settlement. Klas 11 en 12 doorliep u in de Center School for Tibetans in Mongud, Zuid-India. Nadien volgde u een opleiding tot verpleegster aan het Christian Hospital in Bharapur. In 2003 behaalde u uw diploma verpleegkunde. U werd via de Tibetaanse administratie als verpleegster en vroedvrouw aangesteld in de lokale medische post van uw settlement. U behandelde er zowel Tibetaanse als Indische patiënten. In 2006 stopte u met uw werk als verpleegster omdat u uw zieke vader diende te verzorgen. Na zijn overlijden in 2007 werkte u op de landbouwgronden die uw ouders van de Indische overheid hadden gekregen. Op 13 april 2011 huwde u op traditionele wijze met Ugyen Gyurmey, een Tibetaan die in camp 4 van de settlement woonde. Hij werkt momenteel op vrijwillige basis als leraar Engels in het Mindulling-klooster en verblijft nog steeds in camp 4.

In 2011 eiste de lokale Indische bevolking jullie landbouwgronden op. Ze lieten hun koeien op de gronden grazen en verhinderden jullie de toegang tot de akkers. Als gevolg daarvan ging jullie voornaamste bron van inkomsten verloren. De Tibetanen die zich tegen de Indiërs verzetten werden hardhandig aangepakt. Verder werd de straatverlichting vernield en stelden de Tibetaanse officials een avondklok in. U vermoedt dat de Maoïstische Partij en de Naxalieten achter de incidenten steken en dat ze gesponsord worden door de Chinese autoriteiten. In het begin van de problemen (2011) ging u praten met de Indiërs in kwestie. Ze wilden niet luisteren en zeiden dat u moest zwijgen. Enige tijd later kwam u één van de mannen tegen toen u naar het dorp van uw vriend wandelde. Hij was dronken en zei dat u de vorige keer te veel had gepraat. Een Indische vrouw kwam tussen en zei dat hij u met rust moest laten. Na het incident voelde u zich bang.

Vanaf april 2012 werkte u als verpleegster in een Tibetaanse settlement in de deelstaat Aranuchal Pradesh (Noord-India). De regio was echter onveilig en in mei 2013 besloot u om naar het ouderlijk huis terug te keren. Bij uw terugkomst was het grondconflict in de settlement nog steeds niet opgelost. De Tibetaanse politici Dolma Gyari en Lobsang Sangay bezochten enkele keren de regio en eisten bij de Indische Chief Minister of Odisha Naveen Patnaik een oplossing voor het probleem. De Chief Minister beloofde een oplossing, maar na het bezoek van de Tibetaanse politici bleven de Indiërs jullie lastigvallen. Omstreeks juni 2013 hadden jullie opnieuw toegang tot de velden. In oktober 2013 vernielde een tyfoon een groot deel van de oogst, waardoor jullie opnieuw zonder inkomsten dreigden te vallen.

Na uw terugkeer begon u een vertrek uit Indië te overwegen. Na verloop van tijd sprak u een smokkelaar aan. Hij beloofde om u tegen een prijs van 120.000 roepies (omgerekend ongeveer 1.400 euro) uit India te smokkelen. In de nacht van 13 oktober 2013 vloog u vanuit Delhi naar een luchthaven in Rusland. Van daaruit vloog u naar een luchthaven in Polen. U reisde op basis van uw eigen Identity Certificate (IC - uitgegeven in 2009) en een papier dat de smokkelaar had geregeld. Na aankomst in Polen vroeg de smokkelaar uw IC. U gehoorzaamde en gaf hem het IC. De smokkelaar zei dat u 10.000 roepies (ongeveer 118 euro) of 20.000 roepies (ongeveer 237 euro) moest betalen indien u het terug wilde. Daarna namen jullie de trein richting België. Op de trein vroeg de smokkelaar u om uw reisdocumenten (vliegtuigtickets, bagagelabels...) weg te gooien. U gehoorzaamde en gooide alles weg. Op 14 oktober 2013 kwamen jullie in België aan. De smokkelaar bracht u naar de Dienst Vreemdelingenzaken en nam daar afscheid van u. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan.

U vreest dat u niet naar Tibet terug kan omdat u er problemen zal krijgen met de Chinese overheid. Ook naar India kan u niet terug. U vreest namelijk de situatie in uw settlement en u bent van mening dat u in de gevangenis zal belanden indien de Indische overheid ontdekt dat u in België asiel heeft aangevraagd. Bovendien kwam u naar België met de bedoeling om van hieruit voor uw familie te zorgen. In India zou dat niet lukken.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: Registration Certificate, Green Book, kopie huwelijksakte dd. (onleesbaar)/2013, kopie uittreksels van Registration Certificates van moeder en zus, kopie overlijdensakte van vader dd. 23/12/2013, (originelen en kopieën van) certificaten en diploma's m.b.t. onderwijs en opleiding, kopie Bonafied Certificate dd. 04/08/2013, kopie attest van Office of the Camp Leader dd. 03/10/2013, verklaring van moeder, tekst in verband met resettlement van Tibetaanse vluchtelingen naar de V.S., kopie artikel "Tribals threaten to..." dd. 28/05/2012, kopie artikel "Land Issues in the Phuntoksling Settlement" dd. 22/05/2013, kopie artikel "Home minister Meets..." dd. 08/01/2013, kopie artikel "Tribals call of move..." dd. 28/05/2012, kopie artikel "Tribals call of move..." dd. 28/05/2012, kopie artikel FIR no. 69, kopie foto's m.b.t. landconflict, familie en tyfoon.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

U verklaart in India geboren te zijn en daar steeds te hebben gewoond tot uw vertrek op 13 oktober 2013. U woonde in het huis van uw ouders in de Tibetaanse settlement, camp 3, Lavarsing, district Gajapati (zie CGVS, p. 10). Tot klas 10 volgde u les op een Tibetaanse school in de settlement, klas 11 en 12 doorliep u in de Center School for Tibetans in Mongud, Zuid-India. Nadien volgde u een opleiding tot verpleegster aan het Christian Hospital in Bharapur. In 2003 behaalde u een diploma verpleegkunde. U werd via de Tibetaanse administratie in uw settlement aangesteld als verpleegster en vroedvrouw van de lokale medische post. U behandelde zowel Tibetanen als Indiërs. In 2006 stopte u met uw werk als verpleegster omdat u uw zieke vader diende te verzorgen. Na zijn overlijden in 2007 werkte u op de landbouwgronden die uw ouders van de Indische overheid hadden gekregen. Op 13 april 2011 huwde u op traditionele wijze met Ugyen Gyurmey, een Tibetaan die in camp 4 van de settlement woonde (zie CGVS, p. 6). Vanaf april 2012 werkte u als verpleegster in de deelstaat Aranuchal Pradesh (Noord-India). In mei 2013 keerde u terug naar het ouderlijk huis (zie CGVS, p. 8-9). Als gevolg van het grondconflict werd het jullie moeilijk gemaakt om jullie landbouwgronden te betreden. Vanaf juni 2013 konden jullie echter opnieuw de akkers bewerken (zie CGVS, p. 13, 14).

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (zie CGVS, p. 2, 10-11) en de neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u tot 2011 zonder problemen in uw settlement verbleef. Tot dan waren er geen problemen met de lokale Indische bevolking (zie CGVS, p. 12, 13). In 2011 kwam daar verandering in toen de lokale Indische bevolking, volgens u aangestuurd door de Maoïsten en de partij van de Naxalieten, jullie gronden innamen en jullie de toegang tot de akkers ontzegden. Als gevolg daarvan verloor jullie gemeenschap zijn belangrijkste bron van inkomsten. Volgens u zouden de Chinese autoriteiten Maoïstische en Naxalietische partij tegen jullie opgezet hebben (zie CGVS, p. 13, 14, 15). U maakt echter niet aannemelijk dat u als gevolg van deze incidenten dient te vrezen voor vervolging, zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

De elementen die u aanhaalt om uw vrees te staven zijn namelijk onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden gecatalogeerd. Volgens u was het conflict reeds in 2011 aan de gang, maar desondanks duurde het tot oktober 2013 vooraleer u India effectief verliet (zie CGVS, p. 18). Dat u na de aanvang van de feiten nog twee jaar in India verbleef, relateert uiteraard de ernst van uw vrees. Te meer omdat u het land pas verliet toen er een oplossing in de maak bleek (zie verder). Bovendien is het opmerkelijk dat u na een periode van afwezigheid als gevolg van uw werk (april 2012-mei 2013) vrijwillig terugkeerde naar uw settlement (zie CGVS, p. 8-9). Indien u werkelijk van oordeel was dat u voor vervolging diende te vrezen, mag men redelijkerwijs aannemen dat u niet zonder meer was teruggekeerd om uw leven er verder te zetten. Daarnaast haalt u onvoldoende

zwaarwichtige elementen aan om aan te tonen dat u in het landconflict geïdoleerd werd met het oog op vervolging. U kan zich namelijk slechts 1 specifiek voorbeeld herinneren waarin u zich persoonlijk bedreigd voelde. Het betreft een incident bij het begin van het landconflict (2011), waarbij u op de weg tussen twee kampen werd aangesproken door een dronken Indiër die zich herinnerde dat u bij een eerdere onderhandelingspoging 'teveel had gepraat' (zie CGVS, p. 14). Door de tussenkomst van een Indische vrouw (wiens bevalling u had begeleid), werd de situatie echter ontmijnd. Nadien gaf de Indische man geen gevolg aan zijn dreigement. Deze éénmalige intimidatie volstaat uiteraard niet om van een persoonsgerichte vervolging te spreken. Dat andere Tibetaanse inwoners van het settlement wel betrokken raakten bij vechtpartijen (zie CGVS, p. 13, 16), dat de straatverlichting werd beschadigd zodat men in het donker 'de vrouwen kon plagen' (zie CGVS, p. 14) en dat de Tibetaanse kampeiding een avondklok instelde (zie CGVS, p. 13) zijn allemaal illustraties van het conflict, maar geven geenszins aan dat u persoonlijk werd geïdoleerd met het oog op vervolging. Los daarvan moet worden opgemerkt dat uw familie en uw echtgenoot tot op heden in de settlement wonen en dat u geen specifieke incidenten aanhaalt waaruit blijkt dat u of zij er geïdoleerd worden. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat het vanaf juni 2013 opnieuw mogelijk was om de velden te bewerken. Dat jullie niet in staat waren om te oogsten was in de eerste plaats het gevolg van de tyfoon die jullie akkers (deels) vernietigde. Verder blijkt uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dat er tussen 2011 en 2013 aan een oplossing voor het landconflict werd gewerkt. Zowel de Tibetaanse overheid als de regionale Indische overheid werden hierbij betrokken. Zo vermeldt u de onderhandelingen tussen enkele van de hoogst aangeschreven Tibetaanse politici en de Indische Chief Minister van de regio (zie CGVS, p. 15). Ook de artikels die u voorlegt bevestigen dat er onderhandelingen liepen tussen de Tibetaanse en regionale Indische overheid (zie Landeninformatie, document 10-11-12-14). Uit de artikels blijkt bovendien dat deze onderhandelingen tot resultaten leidden, zoals bijvoorbeeld het hernieuwen van de 'land lease' van de settlement. Het feit dat jullie gemeenschap de gronden nog steeds in zijn bezit heeft én ze vanaf juni 2013 opnieuw kon bewerken lijkt dit te ondersteunen (zie CGVS, p. 13). Het is met andere woorden absoluut niet aannemelijk dat u omwille van het landconflict dient te vrezen voor uw leven (zie CGVS, p. 22). U beschikt namelijk over geen enkele concrete en/of zwaarwichtige indicatie dat dit werkelijk zo zal zijn.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u bij een terugkeer naar India zal worden gevangengezet (zie CGVS, p. 22) omwille van de asielaanvraag die u heeft ingediend. Dit is namelijk weinig meer dan een blote bewering die u niet staft met concrete indicaties of enig begin van bewijs. Bovendien blijkt uit de Landeninformatie die aan het dossier werd toegevoegd dat een asielaanvraag in het buitenland een veilige terugkeer niet uitsluit (zie Landeninformatie, 'COI Focus: India-China, De Tibetaanse gemeenschap...', p. 16-17).

Verder haalt u enkele economische motieven aan om uw vertrek uit India te beargumenteren. Zo zou u naar België gekomen zijn om van hieruit in het levensonderhoud van uw familie te voorzien. Dergelijke motieven hebben echter geen uitstaans met de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die voor vervolging dienen te vrezen om redenen van nationaliteit, ras, politieke en religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Ze kunnen met andere woorden niet leiden tot een toekenning van de Vluchtelingenstatus.

Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin haalt u elementen aan waaruit zou blijken dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een

formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen NORI-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie CGVS, p. 2, 3, 11). Volgens u heeft u deze reistitel, samen met een 'extra papier met visum' (zie CGVS, p. 19) gebruikt om met behulp van een smokkelaar naar Europa te reizen. Wat het 'extra papier met visum' betreft, moet worden vastgesteld dat uw verklaringen hieromtrent niet aannemelijk zijn. Aanvankelijk beweerde u namelijk dat u louter op basis van uw IC zou hebben gereisd (zie CGVS, p. 18-19). Pas nadien - wanneer men u meermaals had gevraagd of u al dan niet over een visum beschikte (zie CGVS, p. 18-19) - verklaart u dat u naast het IC, ook een 'extra papier met een visum' ter uwer beschikking had (zie CGVS, p. 18). Uiteraard is het opmerkelijk dat u dit niet van meet af aan meldde. U was bovendien onwetend over de gegevens van het extra papier en het bijhorende visum, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld (zie CGVS, p. 19-20, 21), wat niet geloofwaardig is. Gezien (op de luchthaven van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden gecontroleerd en ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

U verklaarde bovendien dat u uw eigen IC na aankomst in Polen moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (zie CGVS, p. 3, 11-12, 19, 21). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over (zie CGVS, p. 11-12, 19). Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven (zie CGVS, p. 11-12). Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaart u weinig meer dan dat u niet wist dat deze mogelijkheid bestond (zie CGVS, p. 12). Het is echter weinig aannemelijk dat indien u werkelijk uw voornaamste reis- en identiteitsdocument (onder dwang) bent kwijtgeraakt, u zich kennelijk niet informeerde over de procedure die van kracht is bij het verlies van uw IC. Men mag namelijk meer betrokkenheid verwachten van een persoon die zich in een dergelijke situatie bevindt.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt of kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ook de voorgaande verklaringen die u in de loop van uw asielprocedure heeft afgelegd, ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid. Zo gaf u bij het invullen van de Verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, dd. 30/10/2013) aanvankelijk en doelbewust een valse reisweg op (zie Verklaring, vraag 32 & 33). U beweerde namelijk dat u middels een vals paspoort en tegen een prijs van 1.200.000 Indische roepies (omgerekend 14.255 euro) via Frankrijk naar België bent gereisd. Gevraagd naar de redenen waarom u over uw reisweg loog, antwoordt u weinig meer dan dat het u zo werd opgedragen door de smokkelaar en dat u er zich niet goed bij voelde (zie CGVS, p. 2, 18). Op iedere asielzoeker rust echter de individuele verantwoordelijkheid om van bij het begin van zijn asielaanvraag een compleet en volledig zicht te bieden op zijn asielmotieven en asielrelaas. Aangezien u geen enkele reden geeft waaruit blijkt dat u niet in de mogelijkheid was om deze verantwoordelijkheid op u te nemen, ondergraaft het moedwillig opgeven van

een valse reisweg zowel uw algemene geloofwaardigheid als de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw Registration Certificate, Green Book, kopie van de huwelijksakte, kopie van de uittreksels uit de Registration Certificates van uw moeder en zus, de kopie van de overlijdensakte van uw vader, de originelen en kopieën van certificaten en diploma's m.b.t. onderwijs en opleiding, en de kopie van het Bonafied Certificate bevestigen namelijk enkel uw identiteit, nationaliteit, herkomst en levensloop. Verder spreken ze zich niet uit over uw asielmotieven. De kopieën van de verklaring van uw moeder en het attest van de Office of the Camp Leader bevestigen het grondconflict in de settlement, maar maken verder geenszins aannemelijk dat u in India wordt gevisieerd met het oog op vervolging. Bovendien betreft het kopieën van documenten die op uw verzoek werden opgesteld door familieleden of personen uit uw eigen gemeenschap. De bewijswaarde van deze documenten is dus uiterst relatief. Dergelijke documenten volstaan bijgevolg niet om het Commissariaat-generaal alsnog van uw vrees voor vervolging te overtuigen. De artikels die u voorlegt bevestigen dat er in uw regio sprake was van een grondconflict en de aanwezigheid van gewapende (politieke) groeperingen, maar bevatten verder geen enkele indicatie dat u in het conflict persoonlijk gevisieerd werd met het oog op vervolging. De foto's en videofragmenten in verband met uw familie, de Indiërs op jullie gronden, het gebrek aan oogst en de schade na de tyfoon, bevestigen uw afkomst, het grondconflict en uw verklaringen over de mislukte oogst, maar doen evenmin uitspraak over de door u ingeroepen vrees voor vervolging. De tekst waarin wordt verwezen naar het plan van de V.S. om Tibetanen uit India en Nepal te hervestigen bevestigt enkel de intenties van de Amerikaanse overheid, maar doet op geen enkele manier uitspraak over uw vrees voor vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende documenten:

3. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;
4. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslaenderinformationen/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;
5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde: situation des réfugiés tibétains en Inde», reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde;>
6. UNHCR, "Improving Asylum Procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice" maart 2010;
7. EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13;
8. EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13;
9. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>;
10. VancouverCourier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;
11. The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;
12. US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;

13. Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;
14. "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>;
15. "They Say We Should be Grateful" Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf;
16. "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;
17. "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011;
18. "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;
19. "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;
20. Times of India, "Protest against death of Arunachal student", 1 februari 2014 te consulteren op <http://timesofindia.indiatimes.com/city/delhi/Delhi-Protest-against-death-of-Arunachal-student/articleshow/29704983.cms?referral=PM>;
21. deredactie, "India opgeschrikt door brutale groepsverkrachting", 23 januari 2014, http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/140123_india_groepsverkrachting
22. Enfance tiers monde, "Tot 60 verkrachtingen per dag in India, http://www.kinderenderdewereld.be/index.cfm?Content_ID=878216711.

Verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota met stukken neer: stuk 23: dit betreft een verklaring die ook werd ondertekend door de ambassade van India te Brussel na de aanvraag tot een IC. Men werd weggestuurd en er werd gezegd dat men zich maar tot het Tibet Bureau diende te wenden. Dit haalt de verklaringen van verweerster onderuit als zou men (makkelijk) een IC kunnen bekomen via de ambassade hier; stuk 24: dit betreft de verklaring van de begeleider die mee was naar de ambassade over wat daar is gebeurd en staft opnieuw het ongelijk van verweerster. Deze persoon is werkzaam in drie vluchtelingen VZW's; stuk 25: dit betreft een studie van het IRB/CISR over de toepassing van artikel 1 E van de vluchtelingenconventie echter wordt verwezen naar de situatie van Tibetanen in India en wordt geconcludeerd dat Tibetanen niet dezelfde basisrechten hebben als Indiërs en daarom niet kunnen uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1E vluchtelingenconventie. Deze redenering kan naar analogie worden toegepast; stuk 26: het betreft hier een origineel krantenartikel dat aantoonde hoe men tegenover Tibetanen die het land ontvlucht zijn staat in India; stuk 27: dit betreft het bewijs dat beide zaken: EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n ° 23273/13 en EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13 nog altijd hangende zijn voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg.

Verwerende partij voegt bij de nota de volgende bijlagen: COI Focus China/India. De Tibetaanse gemeenschap in India, 6 februari 2014; COI Focus China/India/Tibet. Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013), 29 januari 2014; 'Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary; Movements of Refugees and Asylum-Seekers', UNHCR, februari 2003.

Bij een schrijven van 6 mei 2014 voegt de verwerende partij een nieuwe update van de COI Focus "*China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 11 maart 2014 toe, alsook: COI Focus "*China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*" van 25 maart 2014 en COI Focus "*China India, De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*" van 25 maart 2014.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet; van het non-refoulement beginsel; van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; van het beginsel van non-refoulement; van artikel 3 EVRM; van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare

bescherming); van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; van artikel 3 EVRM.

2.2. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale veronderstelt immers de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook kernelementen in een asielprocedure.

2.5. Voorop kan gesteld worden dat er geen betwisting bestaat over verzoeksters identiteit zoals deze ook blijkt uit de Indiase documenten. Verzoekster is geboren in India in Orissa op 2 maart 1981 en heeft tot aan haar vertrek in India gewoond. Verzoekster bezat een Registration Certificate (RC) uitgereikt in 1999 en telkens verlengd tot in 2013.

2.6. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van gewoonlijk verblijf. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en land van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.7. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. Verzoekster legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat zij of haar ouders (grootouders) bekend zijn bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Aldus wordt evenmin aangetoond dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit zou (kunnen) hebben op basis van haar in Tibetaans China geboren ouders nu deze in 1959 door hun vertrek naar India net de legitimiteit van de Chinese autoriteiten weigerden te erkennen en hun Tibetaanse nationaliteit niet wilden opgeven (zie informatie bij het administratief dossier). Integendeel de ouders van verzoekende partij hebben in India de autoriteit van de Dalai Lama herbevestigd door zich bij de Tibetaanse overheid in ballingschap te registreren als van Tibetaanse nationaliteit. Verzoekster voegt een kopie van een RC van

haar moeder toe, waaruit blijkt dat zij een Tibetaanse "refugee" is en in 1958 naar India is gekomen. Verzoekster verklaart inzake de vlucht van haar ouders naar India "ze zijn vertrokken, de reden, ze zeiden dat de Chinezen hen kwamen vermoorden. Dus ze vluchten uit Tibet" (gehoor p; 2). Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap. Zij bezit een Indiase *Registration Certificate* (RC), waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning. Verzoekster is aldus geboren buiten China uit ouders die niet in China geregistreerd stonden en geen documenten bezitten van de Chinese Volksrepubliek. Er worden ook ter terechtzitting geen elementen aangebracht die de bewering kunnen ondersteunen in de bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China. De asielaanvraag dient dan ook niet te worden beoordeeld ten opzichte van de Volksrepubliek China.

Verzoekende partij verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf waar zij geboren is en als (klein)kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of *Registration Certificate* die dit bevestigt (zie RC "Refugee"). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond noch hebben de beide partijen aangetoond dat verzoekster (*de jure*) de Chinese nationaliteit zou bezitten. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan. De opmerkingen van verzoekende partij inzake de "problematiek en de cumulatieve voorwaarde" en de inwerkingtreding van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, worden aldus *in casu* niet nuttig aangevoerd. Er is dan evenmin enige reden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.8. Ter terechtzitting menen de partijen daarop dat hun motieven en argumenten naar India staande blijven. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen enkele nationaliteit kan aantonen en India het land is waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben en er aldus nog steeds sprake kan zijn van refoulement naar China. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoot vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

2.9. Verzoekende partij blijft betwisten dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen. Dit kan niet blijken uit verzoeksters asielrelaas. Verzoekster verkreeg in 1999 een *Registration Certificate* (RC) dat telkens verlengd werd tot in 2013. Verzoekster legt het origineel hiervan voor op het CGVS. Verzoekster heeft steeds een legaal verblijf gehad in India zoals ook kan blijken uit haar RC die continu verlengd werd. Verzoekster diende enkel te betalen voor de verlening wanneer zij te laat was (gehoor p. 11), wat als een gewone administratieve kost kan worden beschouwd. Verzoekster kan aldus niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt (*COI Focus* "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*"). Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbijgane realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en een langere geldigheid krijgen.

De Canadese rechtspraak (Choezom, Tendzin c. M.C.I. (C.F., IMM-1420-04), von Finckenstein, 30 september 2004; 2004 CF 1329) neergelegd ter terechtzitting is in deze zin irrelevant nu verzoekster niet wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Bovendien kan blijken dat deze Tibetaanse zaak steunt op beperkte en onvolledige en niet recente landeninformatie wellicht nu de zaak dateert van 30 september 2004. Verzoekster blijft dan ook bij louter theoretische beweringen.

2.10. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.11. Daarenboven kan uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "*Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*" aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 25), dan is een dergelijk drukkings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement.

2.12. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken betrekking hebben op Tibetanen van (vermeende) Chinese herkomst en nationaliteit, zodat er niet zonder meer vergelijkingen kunnen worden getroffen, en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Het respect voor het principiële verbod van directe en indirecte refoulement kan *in casu* ook blijken, te meer nu verzoekster zelf niet afkomstig is uit China en dus te betwijfelen valt of China haar al zou toelaten tot het grondgebied. Daar waar verzoekster een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoekster kan daarbij bezwaarlijk haar situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft ze zelf nooit gesteld dat ze deportatie vreesde naar China.

2.13. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (en de updates) "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Ook verzoekende partij is geboren in India waar ze haar hele leven heeft gewoond tot ze naar België kwam. Verzoekster wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse beschouwd (Green Book). Haar familie heeft zich in India gesetteld, zij hebben grond ontvangen om te bewerken en in hun onderhoud te voorzien (zie CGVS-gehoor). Verzoekster en haar familieleden hebben steeds ongemoeid en veilig in India verbleven. Verzoekster kon er studeren, is er gehuwd en heeft drie jaar als verpleegster in de settlement gewerkt, een jaar in de health departement en tussendoor hielp ze haar moeder bij de landbouw. Verzoeksters echtgenoot behaalde een masterdiploma en heeft gewerkt als project manager en vrijwillige leraar Engels.

2.14. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden

aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

Immers verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Ze huwde, woonde en werkte zonder werkelijke problemen in India. Verzoekster meent dat het gevaarlijk was om te werken in de health departement maar haalt geen eigen concrete problemen aan (gehoor p. 9). Verzoekster haalt op het CGVS problemen aan met Indiërs die zouden verhinderen dat Tibetanen hun gronden bewerkten. Verzoekster verklaarde dat dit probleem plaatsvond van 2011 tot 2013 en dat ze in juni 2013 alweer toegelaten werden opnieuw op het veld te werken (gehoor p. 13), zodat er geen actuele vervolging kan worden vastgesteld. Evenmin haalt verzoekster, behalve het loutere feit dat een dronken man haar aansprak, enige ernstige persoonlijke incidenten aan (gehoor p. 14). Dat de gronden en huizen die de Tibetanen mogen leasen, geen eigendom zijn, kan geenszins beschouwd worden als een asielrechtelijke vervolging. Verzoekster haalt nog diefstallen en vernielingen door lokale Indiërs aan, wat echter gemeenrechtelijke feiten zijn en allemaal plaatsvonden voor of in 2012. Aldus kan er geen actuele noch persoonlijke vervolging, noch inzake de diefstallen en vernielingen een asielrechtelijke vervolging worden vastgesteld. Daarenboven blijkt uit de door verzoekster aangebrachte informatie dat de problemen in de Phuntsokling settlement in april 2013 werden opgelost en dat alle individuele landbouwers opnieuw een tijdelijke *land lease* verkregen. Verzoekster is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat ze niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.15. Waar verzoekster nog beweert dat ze niet kan terugkeren naar India wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekster vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Ze heeft haar echtgenoot die legaal in het land verblijft, achtergelaten. Er kan ook niet worden ingezien waarom verzoekster niet kan terugkeren naar India. Verzoekster verklaarde op de DVZ dat zij 1.200.000 roepies betaalde en met een vals paspoort naar Frankrijk kwam (verklaring DVZ 32). Aan het begin van het gehoor verontschuldigt verzoekster zich en verklaart ze dat ze met haar eigen IC met het vliegtuig vanuit Delhi via Rusland naar Polen is gekomen en dan de trein naar België heeft genomen (gehoor p. 2, p. 18). Verzoekster is niet ernstig waar zij meent dat haar tegenstrijdige verklaringen een overtollig motief vormen. Indien verzoekster thans zelf heeft aangegeven gelogen te hebben, dan neemt dit niet weg dat zij initieel tekort is geschoten in haar medewerkingsplicht, wat wel degelijk afbreuk doet aan haar algemene geloofwaardigheid, deze van haar reisweg en –documenten en de bewering geen IC te kunnen voorleggen dat ze reeds in Polen aan de smokkelaar heeft afgegeven. Verzoekster zou evenmin een fotokopie van haar IC hebben, noch heeft ze het verlies ervan gemeld of een duplicaat aangevraagd (gehoor p. 12). Daar waar het verzoekschrift nog aanvoert dat verzoekster een deel van het traject heeft afgelegd met een vals document, kan dit geenszins blijken uit verzoeksters verklaringen zodat dit een loutere *post-factum* bewering is die opnieuw een andere versie van haar reis betreft. Evenmin ziet de Raad in waarom het visum niet in de IC maar op een extra papier zou zijn aangebracht, noch kan uit verzoeksters verklaringen blijken dat dit wel degelijk een visum betrof (*“maar hij was altijd gehaast en ik kon het niet zien”, “om de waarheid te vertellen, ik zag de inhoud niet. Zag enkel de foto en de sterren”*, gehoor p. 19). Hoe dan ook, verzoekster heeft zelf haar IC aangevraagd en is legaal met haar IC naar Europa gereisd (gehoor p. 19). Er kan niet aangenomen worden dat een gestudeerde vrouw niet weet of ze voor de ambassade visumpapieren heeft ingevuld, wat haar wel degelijk kan worden aangerekend.

2.16. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Verzoekster kan bezwaarlijk stellen in het verzoekschrift dat de bestreden beslissing op dit punt louter speculeert nu ze zelf vrijwillig nalaat alle elementen aan te brengen om haar beweringen te ondersteunen en voorts onvolledige, incoherente verklaringen aflegt. Bovendien kan de Raad niet inzien waarom verzoekster überhaupt een smokkelaar zou inschakelen en 1.200.000 roepies betalen indien zij legaal met haar eigen IC heeft gereisd. Ten slotte verklaarde verzoekster dat de smokkelaar zei *“als je IC terug wil, dan moet je extra geld betalen”* (gehoor p. 3), zodat verzoekster alleszins in de mogelijkheid is om haar IC terug te krijgen, desgevallend mits het beweerdelijk betalen van 10 000 of 20 000 roepies (gehoor p. 11). Voor zover verzoekster inderdaad haar geldige IC heeft vernietigd of weggedaan -wat niet is aangetoond en bovendien bedrieglijk handelen inhoudt- kan evenmin overtuigen dat zij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken (*“CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*). Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een

vervolgung uitmaken. Volledigheidshalve herhaalt de Raad dat artikel 48/4, §5 Vreemdelingenwet niet van toepassing is en de bewijslast inzake de terugkeer op verzoekster rust.

2.17. Verzoeksters attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoekster de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de TCA te wenden wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en uit deze stukken niet kan blijken dat deze personen over de nodige geldige identiteitsdocumenten beschikten. Verzoekster toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 23 en 24) niet blijken of hun situatie gelijklopend is met deze van verzoekster. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoekster niet aantoont geen IC te bezitten of te kunnen bezitten – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolgung uitmaken. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.18. Ten slotte stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”*. Nergens kan uit de objectieve informatie blijken dat asielzoekers zouden gevisieerd worden bij hun terugkeer naar India omwille van een asielaanvraag in het buitenland, noch ziet de Raad in hoe de Indische autoriteiten hier überhaupt weet van zouden hebben gezien de geheimhoudingsplicht van de Belgische asielinstanties ter zake.

2.19. Verzoekster is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat ze niet terug kan omwille van een vrees voor vervolgung in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.20. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.21. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK